

ת"פ 8225/01/14 - מדינת ישראל נגד עומר אבו זמירו, ר' ס', סאייר סלאמה

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 8225-01-14 מדינת ישראל נ' אבו זמירו ואח' 23 דצמבר 2015

לפני
בעניין: כב' השופט מיכאל קרשן
המאשימה

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד איריס פיקר

נגד
הנאשמים

1. עומר אבו זמירו
ע"י ב"כ עו"ד דב גלעד כהן
2. ר' ס'
3. סאייר סלאמה

נוכחים

ב"כ המאשימה עו"ד טלי קרת ועו"ד נעמי משה

הנאשם 1 בעצמו וב"כ עו"ד דב גלעד כהן

גזר דין - נאשם 1

העובדות, ההליך וטענות הצדדים

1. נאשם 1 (להלן - "**הנאשם**"), יליד 1947, הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן, במסגרת הסדר דיונישלא כלל הסכמה לעניין העונש, בביצוע עבירות של **נטילת מים בצוותא**, לפי סעיף 400 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - "**החוק**") (ריבוי עבירות); **היזק בזדון** לפי סעיף 452 לחוק (ריבוי עבירות) ו**הסגת גבול כדי לעבור עבירה** לפי סעיף 447(א)(1) לחוק (ריבוי עבירות).

2. לפי עובדות כתב האישום המתוקן, במועד הרלוונטי לכתב האישום היה הנאשם מנהל האגודה החקלאית אלשג'רה (להלן - "**האגודה**") אשר איגדה תחתיה עשרות חקלאים בעלי קרקעות בעיר קלנסווה (להלן: "**החקלאים**"). נאשמים 2 ו-3 הם אחים שברשותם שטחים חקלאיים ובתים פרטיים בקלנסווה.

חברת מקורות, המספקת את המים לתושבי ישראל, מפעילה מתקנים בפריסה ארצית. אחד ממתקני המים של מקורות נמצא בסמוך לעיר קלנסווה וכוונה "יתד 1". על מנת למנוע חבלה ושיבוש פעולת המתקן היה המתקן מגודר ונעול. במתקן נמצאו, בין היתר, שלושה מדי מים אשר נועדו למדוד את כמות המים שסופקה לאגודה, לשטחו החקלאי

עמוד 1

והפרטי של נאשם 2 ולשטחו של אביהם של נאשמים 2 ו-3.

משנת 2007 ועד לחודש אוגוסט 2010, בכל סוף שבוע, נטל הנאשם אלפי קובי מים שלא היה זכאי להם מחברת מקורות, במזיד ובמרמה, תוך שיבוש פעולת מדי המים של האגודה, באופן שיטעה את חברת מקורות לסבור כי צריכת המים פחותה מזו שנצרכה בפועל, ובכך גם להסתיר את מעשיו.

מחודש פברואר 2009 או בסמוך לכך ועד חודש אוגוסט 2010, הצטרף נאשם 2 לנאשם 1 ובהזדמנויות שונות ורבות, בתדירות גבוהה, בכל סוף שבוע, נטלו הנאשמים 1-2, בצוותא חדא, אלפי קובי מים מחברת "מקורות". נאשמים 1 ו-2 פעלו בשיטה הבאה:

הם בצעו את נטילת המים בסופי שבוע בידעם כי במועדים אלה לא מועסקים פקחי מקורות;

הם נכנסו ללא היתר לשטח המתקן באמצעות מפתח "מאסטר" שהשיגו בדרך לא ידועה, בעודם במתקן חתכו אזיקונים שנועדו להגן על מדי המים, ולאחר הסרת האזיקונים פרקו את מדי המים;

בתום פירוק מדי המים לקחו עמם הנאשמים את מדי המים למשך שעות ספורות, לעתים 3 שעות ולעתים מעל 12 שעות, על מנת שבזמן זה יזרמו מים לשטחיהם ללא תיעוד ומניה במדי המים, ובאופן זה ימנעו מתשלום עבור כמויות מים אלה;

הנאשמים לקחו את מדי המים למחסן סמוך לביתו של הנאשם, או למקומות אחרים, ושם, לעתים, החזירו המניה לאחר לצורך שיבוש ספירת המים, כך שיימנעו מתשלום עבור מים שצרכו בעבר ונמדדו במדי המים;

בהמשך חזרו הנאשמים 1 ו-2 למתקן כשברשותם מדי המים, והרכיבו אותם מחדש תוך חיבור אזיקונים מזויפים.

ביום 31.7.2010 הצטרף נאשם 3 לנאשם 2 לצורך ביצוע נטילת מים שלא כדין. השניים הגיעו למתקן ובצעו שיבוש בפעולתו, לצורך נטילת המים, ונטלו מים שלא היו זכאים להם בכמות לא ידועה.

במהלך התקופות המתוארות לעיל, נטלו הנאשמים, במרמה ובמזיד, כאלפי קוב מים שלא היו זכאים להם, עבור שימושם שלהם ושל אחרים, בשווי כולל של כחצי מיליון שקלים.

רק לאחר שמקורות התקינה, בתאריכים 22.4.2010 ו-13.5.2010, מערכת ממוחשבת שמטרתה לאתר תקלות וחבלות במדי מים (מערכת AMR), ולאחר שמערכת זו חשפה את נטילת המים שלא כדין, חדלו הנאשמים ממעשיהם.

3. במעמד הצגת ההסדר הבהירה המאשימה כי תעתור למאסר ממושך, ואם ישכיל הנאשם להשיב למקורות סכום כסף משמעותי - יכול הדבר להשפיע על עמדתה. הוסכם על הצדדים כי יערך תסקיר בעניינו של הנאשם ותיערך בעניינו - לפי בקשת ההגנה - חוות דעת מטעם הממונה על עבודות השירות.

4. מן התסקיר שהוגש בעניינו של הנאשם עולה כי הנאשם אינו עובד כיום ומקבל קצבת זקנה מהמוסד לביטוח לאומי. הנאשם הוא אב ל-6 ילדים, נמצא במצב כלכלי קשה ושקוע בחובות כספיים משמעותיים. הנאשם נעדר הרשעות קודמות ולא נפתחו לו תיקי משטרה מאז ביצוע העבירות. הנאשם קיבל אחריות מלאה על ביצוע העבירות והסביר התנהגותו על רקע רצונו לעזור לחקלאים אחרים, נוכח השקפתו כי כמות המים שהוקצתה להם מחברת מקורות לא הספיקה להשקיית אדמותיהם. הנאשם שלל כל כוונות רוח מהתנהגותו וביטא תחושות חרטה ובושה. שירות המבחן סבור כי הנאשם ביצע את העבירות מתוך חשיבה מוטעית וללא בדיקה מעמיקה של תוצאות התנהגותו של הנאשם. לדעת השירות, ההליך הציב גבול ברור מול הנאשם ורמת הסיכון במצבו פחתה מאוד. שירות המבחן המליץ כי במידה ותישקל ענישה של מאסר, ירוצה זה בדרך של עבודות שירות.

5. מחוות דעת הממונה מיום 16.4.15 עולה כי הנאשם מתאים לבצוע עבודות שירות.

6. מטעם ההגנה העיד איש הציבור מר חמדאן זמירו, בן דודו של הנאשם. העד הרחיב בעדותו אודות מעמדה הציבורי של משפחת הנאשם בעיר קלנסווה, ובדבר מעמדו של הנאשם - שמשמש כמוכתר עבור בני המשפחה. עוד העיד עד ההגנה כי בתקופת ביצוע העבירה נהג הנאשם לצרוך אלוהול בצורה מוגזמת, באופן שלתפישתו הביא לביצוע העבירות. לדברי העד נעשו מאמצים על ידו ועל ידי יתר בני המשפחה לנסות ולעזור לנאשם. כמו כן, העיד אודות הנזק שנגרם למשפחה בעקבות פרסום דבר מעצרו של הנאשם והסתבכותו של הנאשם. הנאשם כיום מסוגר וכל המשפחה מתגייסת לעזור לו, הוא נמצא ב"עונש מאסר" בבית, ההליך המשפטי מהווה "עונש חברתי" משמעותי ולכן לדבריו צריך להקל עם הנאשם.

7. להשלמת התמונה יצוין כי ביום 7.12.2015 (לאחר שנשמעו הטיעונים לעונש בעניינו של הנאשם) הוצג לבית המשפט הסדר טיעון בעניינם של נאשמים 2 ו-3. בהתאם להסדר זה הודו נאשמים 2 ו-3 בעובדות כתב אישום מתוקן, שצמצם מאוד את חלקם במעשי גניבת המים, הורשעו וישיבת הטיעונים לעונש בעניינם נדחתה על מנת שיתקבלו תסקירי מבחן ולגבי נאשם 2 גם חוות דעת מטעם הממונה על עבודות השירות. הצדדים הסכימו כי נאשם 2 ירצה, ככל שיימצא מתאים, עונש מאסר בעבודות שירות.

8. בטיעוניה לעונש הדגישה **ב"כ המאשימה** את הערכים המוגנים העומדים בבסיס העבירות אותן ביצע הנאשם, את התקופה הארוכה בה פעל הנאשם - תקופה של כ-3 שנים בה גנב הנאשם בצוותא אלפי קובים של מים בשווי כולל של חצי מיליון שקלים, את הפגיעה במשאב הציבורי, ואת הפגיעה בתשתיות שנועדו לשרת את הציבור. בנסיבות העניין עתרה המאשימה למתחם עונש הולם שנע בין 36 ל-45 חודשי מאסר בפועל.

המאשימה עמדה על הסתירה לדבריה בין דמות הנאשם המצטיירת בתסקיר המבחן לבין עדות עד ההגנה. ועוד

לדברי ב"כ המאשימה הנאשם הציג עצמו כמעין "רובין הוד" מודרני שפעל על מנת לעזור לקהילה, אך אין לקבל טענה זו.

לדעת המאשימה מן הראוי לגזור על הנאשם עונש שאמנם יביא בחשבון את גילו של הנאשם, העדר עבר פלילי, שיתוף הפעולה בחקירתו של הנאשם, הודאתו של הנאשם בבית המשפט והשיהוי שחל בהגשת כתב האישום, אך גם את הצורך בהרתעת הציבור מפני ביצוע מעשים חמורים דוגמת אלה שביצע הנאשם. המאשימה עתרה לעונש מאסר בחלקו העליון של המתחם שהציעה, מאסר על-תנאי ופיצוי למקורות. המאשימה לא עתרה לקנס בשל מצבו הכלכלי של הנאשם.

יש לציין כי המאשימה טענה שאין בנמצא פסק דין בו נדונה גניבת מים, או תשתית אחרת, בהיקף המופיע בכתב האישום המתוקן. לפיכך לא הגישה המאשימה פסיקה כתמיכה בטענותיה לעונש.

9. **ב"כ הנאשם** טען, במסגרת טיעוניו על פה ובכתב (לרבות השלמת הטיעון), כי העבירה המרכזית בה הסתבך הנאשם אינה חמורה כעבירת הגניבה, שכן המשאב שצרך הנאשם שלא כדין לא התכלה עם נטילתו. המים, כמשאב לאומי, לא הועמדו בסכנה כתוצאה ממעשי הנאשם. לפיכך הערך החברתי המרכזי שנפגע כתוצאה ממעשי הנאשם הוא השוויון בנטל הוצאות המים במגזר החקלאי.

לדעת ב"כ הנאשם, הנאשם לא השתמש ולא נהנה מפירות מעשהו באופן ישיר ואף לא הפיק מכך כל רווח, הנאשם עשה את שעה על מנת להטיב עם אותם חקלאים שהרגיש מחויבות כלפיהם בשל תפקידו. לפיכך, כך סבור ב"כ הנאשם, מידת הפגיעה בערך החברתי המוגן - מועטה.

הסנגור צרף קובץ פסיקה המוכיח, לטענתו, כי העונש החמור ביותר שהושת עד כה לפי סעיף 400 לחוק הוא שלושה חודשי מאסר בפועל, למי שהיו לחובתה חמש הרשעות קודמות באותה העבירה. לדעתו, גם אם מחליטים להחמיר בענישה, מן הראוי כי ההחמרה תהיה הדרגתית, וזאת על מנת לשמור על עקרון שוויון הנאשמים בפני החוק.

ב"כ הנאשם טען כי מתחם העונש ההולם מקרה זה נע בין 5 ל-12 חודשי מאסר בפועל, וביקש כי הנאשם ירצה עונש מאסר בדרך של עבודות שירות, בהתחשב בנסיבותיו האישיות (לרבות גילו), בשיתוף הפעולה המלא שלו עם רשויות החקירה ותרומתו להפלת נאשם 2, בהודאתו, בשיהוי בהגשת כתב האישום ובמאמציו לתיקון העבירה (הנאשם הסכים להעביר את כספי ההפקדה מהליך מעצר הימים - 25,000 ₪ - לטובת פיצוי למקורות, וכן הסכים לפצות את מקורות ב-25,000 ₪ נוספים).

10. בתוספת לטיעוניו הביא ב"כ הנאשם מובאה מדוח הוועדה הציבורית לבחינת מדיניות הענישה והטיפול בעבריינים (להלן - **"דוח ועדת דורנר"**), שלפיה אין בסיס מספיק להניח שמשך המאסר משפיע על ההרתעה. הסנגור ביקש לשקול עמדה זו באופן שיביא למניעת מאסר שולחו.

11. הנאשם בדברו האחרון לעונש אמר כדברים האלה: "קודם כל לא ציפיתי לעמוד במצב כזה. אין לי מילים לחרטה ולהצטערות, נפשי רועדת על כל מה שהיה".

דין והכרעה:

12. במשך תקופה ארוכה מאוד, שלוש שנים ויותר, הצליח הנאשם, מנהל האגודה החקלאית אלשג'רה, כשהוא לבדו ועם אחרים, לגנוב אלפי קוב מים ממקורות. הנאשם עשה כן באותה תקופה בכל סוף שבוע, תוך שהוא משבש את פעולת מדי המים באופן שיטעה את מקורות לסבור כי צריכת המים פחותה מזו שנצרכה בפועל. הנזק שהסב הנאשם למקורות עומד על כחצי מיליון ₪.

אין שום אפשרות להקל ראש במעשי הנאשם, שלאורך שנים צרך מים שלא היה זכאי להם תוך נקיטת דרכי מרמה כלפי החברה הממשלתית האחראית על הספקת משאב זה לציבור.

13. איני מקבל את טענת בא כוחו כי מעשה גניבה כגון זה שביצע הנאשם כאן נופל בחומרתו ממעשה גניבה "רגיל". גניבת משאב חיוני, ועוד מים, במדינה דלת משאבים כמדינת ישראל, היא מעשה חמור. היקף כזה של צריכה לא מבוקרת של מים עולה בהחלט כדי פגיעה במשאב הציבור (גם אם זה לא התכלה) ולא רק, כפי שביקש לשכנע ב"כ הנאשם, פגיעה בשוויון בין הצרכנים. יתרה מכך, הנאשם צרך את המשאב הלאומי הזה בחינם, ולכן חורג מעשהו מגניבה "רגילה", ויש בו משום הפגיעה האופיינית לעבירות מס.

יפים לענייננו הדברים שאמר בית המשפט המחוזי בחיפה בדחותו ערר על החלטת נציב המים לחייב מושב שיתופי בתשלום מיוחד משום שחרג ממכסות המים שהוקצבו לו, בטענה כי לא נגרם כל נזק כתוצאה מהחריגה משום שלא נוצלה כל הקצבת המים לאותה שנה (ערר מיום 9/96 מושב **עצמונה נ' נציב המים** (1999)): "ניהול ותכנון משק מים ככלל ובמדינתנו בפרט, מחייבים קביעת גבולות וסטנדרטים ברורים. שמירה עליהם היא צורך הכרחי בשל המשאבים המעטים בתחום זה. חריגה מהמגבלות עלולה להוביל לקריסת התכניות המקוריות ומערכת התכנון ולהעמיד את המשק בפני נזקים בלתי הפיכים".

כך או כך, העונש המרבי הצמוד לעבירה של גניבת חשמל, או מים או גז, הוא שלוש שנות מאסר, בדיוק כמו העונש הצמוד לעבירת הגניבה "הרגילה" (וכך היה תמיד - גם בתקופה בה עוגנו שתי העבירות בפקודה המנדטורית), ודי בכך כדי לסתום את הגולל על טענת ב"כ הנאשם המלומד כי עבירה זו נופלת בחומרתה מעבירת הגניבה.

מתחם העונש ההולם

14. הנה כי כן, הערכים המוגנים העומדים בבסיס העבירות המרכזיות שביצע הנאשם, הם הגנה על קניין

הציבור והגנה על שוויון הצרכנים גם יחד.

15. נסיבות המקרה חמורות בהחלט - מאות מקרים של גניבת מים בהיקף עצום, תוך הערמה על מקורות. המעשה הופסק רק לאחר שגילתה אותו הרשות. הנזק הכספי שהסב הנאשם למקורות, ובאופן עקיף לכלל הציבור, חצי מיליון ₪, לא הוטב. מנגד יש להתחשב בכך שהנאשם לא צרך את המים בעצמו, אך לטעמי אין לייחס לנתון זה משקל משמעותי שכן הנהנים ממעשי הנאשם היו בני משפחתו ובני כפרו.

16. אשר לרמת הענישה הנוהגת - חוששני שזו אינה בנמצא. כפי שצינו שני הצדדים גם יחד מעולם, למיטב הידיעה, לא נדון בישראל מקרה של צריכת משאב, מאלה המנויים בסעיף 400 לחוק, במרמה בהיקפים שכאלה. התביעה נמנעה לחלוטין מהגשת פסיקה וכל גזרי הדין שהגיש ב"כ הנאשם עסקו במקרים בהם מדובר היה בצריכה קטנה, לרוב נקודתית, של אזרחים מן השורה. בחלק מן המקרים שהובאו העונש היה פרי הסדר טיעון בין הצדדים.

דעתי היא כי העונשים שנגזרו עד כה על אלה שחטאו בביצוע עבירות לפי סעיף 400 לחוק, גם באותם מקרים בהם מדובר היה במעשים של אזרחים מן השורה, היו עד כה קלים מדי, וזאת לפחות באותם מקרים בהם הוכחה שיטתיות. ספק אם הענישה שהוצגה לעיוני מביאה בחשבון, בצורה מספקת, את הערכים המוגנים המשמעותיים העומדים ביסוד עבירה זו ואת העובדה כי המחוקק מצא לקצוב לה עונש מרבי זהה לעונש המרבי הצמוד לעבירת הגניבה "הרגילה" - בה נהגת רמת ענישה שונה. יש אכן מקום להחמיר הענישה ביחס לעבירה לפי סעיף 400 לחוק, ובעניין זה מקובלת עליי במלואה עמדת ההגנה, הנתמכת בפסיקת בית המשפט העליון, כי החמרה שכזו חייבת להיות הדרגתית.

17. נתון אחד יכול להצביע על רמת ענישה רלוונטית לענייננו, והוא הסכמת המאשימה ונאשם 2 כי נאשם זה ירצה בסופו של יום עונש מאסר בדרך של עבודות שירות (כאמור עונשו של נאשם 2 טרם נגזר). ודוק: כתב האישום המתוקן בעניינו של נאשם זה אינו זהה לכתב האישום המתוקן בעובדותיו הודה הנאשם. נאמר בו כי נאשם 2 הצטרף לנאשם במהלך תקופה של ארבעה חודשים בלבד בשנת 2010 ונטל עמו מים מהמתקן במרמה "בהזדמנויות שונות, כפעמיים בחודש" בהיקף של מאות קובי מים. כלומר אין ולא יכול להיות ספק כי "מעמדו" של נאשם 2 בפעילות העבריינית המפורטת בכתב האישום נופל ממעמדו של הנאשם שלפניי.

למרות הפער הברור בין מעשיהם של הנאשם ושל נאשם 2, תשמשי הסכמת הצדדים בעניינו של נאשם 2, בהתאם לעקרון השוויון בין נאשמים, על מנת למתן את מתחם העונש ההולם את עניינו של הנאשם כאן - מתחם שיכול וצריך היה להיות חמור יותר אלמלא הסכמה זו.

18. לא אוכל לייחס משקל של ממש לטענה כי מעשי הנאשם נבעו, כאמור בתסקיר, מרצונו של הנאשם לסייע לחקלאים אחרים שלפי השקפתו לא זכו למכסות מים נאותות, מן הטעם הפשוט שעד ההגנה לעונש, מר חמדאן זמירו, נתן הסבר אחר לגמרי למעשים.

למעלה מן הדרוש אוסיף כי אף אם לא הייתה מחלוקת כי ההסבר שמסר הנאשם לשירות המבחן הוא ההסבר הנכון, לא הייתי מוצא להעניק לכך משקל לקולה בשלב קביעת מתחם העונש ההולם. מרמה שיטתית ומתמסכת כלפי הרשות אינה יכולה להיות מוצדקת במניע שכזה ומן הראוי לחדד ולהבהיר לאלה מיחיד החברה הסוברים אחרת את גודל הטעות בסברתם.

19. בהתחשב בעקרון היסוד בענישה, הלא הוא עקרון ההלימה בין מעשה לעונש, בערכים המוגנים שצוינו לעיל, בנסיבות ביצוע העבירה, בעקרון לפיו החמרה בענישה חייבת להיות הדרגתית ובעונש המוסכם בעניינו של נאשם 2, אני קובע כי **מתחם העונש ההולם את עניינו של הנאשם נע בין 12 ל-26 חודשי מאסר בפועל כעונש עיקרי**. קבעתי במקרה זה מתחם עונש הולם אחד, משום שהנאשם פעל לאורך התקופה בהתאם לתוכנית עבריינית אחת.

אמנע מלקבוע מתחם הולם לעונש הקנס, שכן שני הצדדים מסכימים שנוכח מצבו הכלכלי הקשה של הנאשם אין מקום, במקרה מיוחד זה, לחייבו בקנס.

גזירת העונש

20. כעת מן הראוי לגזור את עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם. הנסיבות האישיות והאחרות שהציגה ההגנה יישקלו כולן בתוך מתחם העונש ההולם, ולא מצאתי במקרה זה כל הצדקה להתנות על לשון החוק באופן שיצדיק סטיה לקולה מהמתחם לצרכים שאינם צרכי שיקום. המלצת שירות המבחן בעניינו של הנאשם כשמה כן היא: המלצה בלבד, וממילא נופלת היא מחוץ למתחם העונש ההולם.

21. אומר מיד: לא אוכל להנחות עצמי מן העמדה הרדיקלית שהובעה בדוח ועדת דורנר. דוח זה, מרשים וחשוב ככל שיהיה, טרם אומץ על ידי הממשלה ורחוקה הדרך לעיגונו בחוק. העקרונות המשמשים את בתי המשפט בשלב גזירת העונש התבססו במשך שנים רבות וזכו לאחרונה לעיגון מפורש בחוק, במסגרת תיקון 113. החוק מונה את ההרתעה, הרתעת היחיד והרתעת הרבים, כבסיס רציונאלי רלוונטי לקביעת העונש, לרבות עונש המאסר, בתוך מתחם העונש ההולם ולעיתים אף לצורך חריגה לחומרה מהמתחם (סעיפים 140 ו-140א לחוק).

22. במקרה דנן חברו מספר שיקולים שמצדיקים גזירת עונש בתחתית המתחם, ואלה הם: הודאתו של הנאשם אשר חסכה בזמן שיפוטי וכן את זמנם של העדים; התיקון בכתב האישום; שיתוף הפעולה של הנאשם בחקירת המשטרה ותרומתו להפלת נאשם 2; העדר עבר פלילי; השפעת העונש על הנאשם, לרבות בשל גילו (68); השפעת העונש על בני משפחתו של הנאשם; הפגיעה במעמדו הציבורי של הנאשם וכן נטילת האחריות של הנאשם והבעת חרטה מצדו.

במסגרת השיקולים לקולה לא יפקד גם מקומו של השיהוי הרב בהגשת כתב האישום במקרה זה ומרחק הזמן מעת ביצוע העבירה ועד היום.

23. לאחר ששקלתי את מלוא השיקולים לחומרה ולקולה, הריני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל בן 12 חודשים, בניכוי ימי המעצר מיום 13.8.2010 עד ליום 17.8.2010.

ב. מאסר על תנאי בן 5 חודשים, והתנאי הוא כי במשך תקופה בת שלוש שנים מיום שחרורו לא יעבור הנאשם כל עבירת רכוש.

ג. פיצוי בסך 50,000 ₪ לחברת "מקורות". 25,000 ₪ ישתלמו מתוך כספי ההפקדה במ"י 28591-08-10 והיתרה תשתלם בעשרה תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, החל ביום 1.4.2016. המאשימה תמסור את פרטי מקבלת הפיצוי במזכירות עד ליום 27.12.2015 ותעדכנה בדבר הפיצוי שנפסק לזכותה.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום.

ניתן היום, י"א טבת תשע"ו 23 דצמבר 2015, במעמד הצדדים.